

För några fredagar sedan, det var en av de första nätterna när man kunde känna doften av sommaren, hamnade jag på falafelhaket på min hörna hemma på Möllan i Malmö. Jag hade varit på konsert. Och klubb.

Min gravida bästa vän hade gått hem med sin man för länge sen.

Med alla såser i en rulle i ena handen och min iPhone i den andra slängde jag iväg en rad på Twitter:

Den stora frågan, alltid, hur stort allvar ska man (jag alltså) ta det på (livet alltså).

Dagen därpå, kom en reply från ett radhus i Farsta.

Hej 1995. Vad var det man skrev i skolböckerna? "Ta inte livet för allvarligt, du kommer ändå inte ifrån det levande."

Vi flyttade ihop då. 1995. Basket tjejerna Malin från Farsta och Jennie från Långhem, i en trea på Nygatan, i en av Huskvarnas uppførsbackar. Snett under coach Enbom. Att skriva klokheter i både våra egna och andras filofaxer var en lika naturlig del av vardagen som att koka makaroner, plugga tyskaglosor på vägen till lektionen och värma upp med höga knän.

Tre läsår skrek vi N-V-3-C, dagen och natten lång.

Det är tolv år sen nu. För tolv år sedan vaknade jag hes, i nån slags framtid.

Tårarna, de där som ni säkert har varnats för, kom då. När vår lägenhet rensades på prylar och minnen som skulle hem, till Långhem, och Farsta. Då brast det för mig.

Vad väntade nu liksom?

Tolv år senare har jag hittat en annan trea som jag kallar mitt hem, som jag delar med annan Malin.

Har ni fått skriva ner vad ni tror att ni gör om tio år?

Det fick jag när jag var som er. Jag såg jag mig själv jobba som journalist och bo i en storstad. Bararambam! Så blev det minsann. (även om Malmö inte fanns på min framtidskarta.)

Vägen dit däremot, killar och tjejer, den hade jag aldrig kunnat staka ut.

Hösten efter studenten skulle jag och min bästa vän, ni vet den gravida som gick hem direkt efter konserten, åka till Wales och spela med ett lag där. Det var bestämt. Vi var till och med där och provlirade under våren i trean.

Typ tio dagar innan avresa ställde de in. Det var inte så himla muntert då hemma hos Larsson.

Jag tröstade mig med att jag i alla fall slapp åka ifrån min killen som jag var så kär i då. Och så började jag spela med Sätilla, laget jag tränat med.

En månad senare gjorde killen slut. Sätilla kom sist i elitserien.

Under min första höst i nån slags framtid praktiserade jag på en lokaltidning. Det var grymt. Kul, ja, men även om jag var så där härligt ung och naiv kände jag mig också lite korkad när jag intervjuade folk. Jag bestämde mig för att LEVA och LÄRA.

Och det gjorde jag. Jag hoppade på en kurs, sen en utbildning. La ner det där med basketsatningen och fick massa tid att göra massa annat. Plugga, festa, vara stjärna på motionsnivå, engagera mig i studentlivet, hänga på festivaler. Det var en vansinnigt kul period. Sen pallade jag inte så mycket mer ett tag. Som så många andra duktiga tjejer lärde jag mig att säga nej den hårda vägen.

Jag tog mig förstås tillbaka. Det gör jag alltid, det har jag lärt mig att jag gör.

Jag har traskat på, gjort en massa val. Det gör man mellan 19 och 31 – Tusentals val.

Ibland har jag gjort rätt, ibland har jag gjort fel. Jag lever med det.

Ett val varar visserligen för evigt. Men det finns alltid möjligheter att välja om.

Var inte rädd för att börja om. Blev det inte riktigt som du tänkt dig. Nähe. Då får du väl börja om då. Eller ge dig själv en andra (eller femte) chans. Själv har jag precis bildat mitt första band. Jag skaffade ett elpiano förra vintern och sen dess har musiken fått ta allt mer plats i mitt liv. Hade ni inte varit så sugna på att komma ut härifrån hade jag kört en låt.

Och vet ni. Jag flyttade till Storbritannien till slut. Min kille fick jobb i London, jag hängde på. Efter tre veckor gav jag upp, och hamnade hemma hos mamma, igen. Nyutbildad journalist, ingen lägenhet, inget jobb. Det var ingen munter period hemma hos Larssons.

Jag tog mig förstås tillbaka. Det gör jag alltid, det har jag lärt mig att jag gör.

Jag jobbade på Jönköping-Posten för några år sedan, typ när ni gick i nian. Och kanske behövde jag ta en tur tillbaka till de här trakterna för att hitta ut i världen på riktigt. Plötsligt, eller ja, plötsligt o plötsligt, var jag redo för den där resan runt jorden, alldeles själv, som jag hade drömt om sedan studenten.

Om jag ändå hade fattat hur lätt det är att resa tidigare. Tro mig. Då hade jag gett mig av direkt. Och:

Då hade jag haft ännu fler reseanekdoter i minnet än vad jag har.

Jag och mina kollegor på mitt frilanskontor, jag håller till på ett underbart sånt nuförtiden, brukar skoja om att vi googlar våra hjärnor när vi drar igång och avlöser varandra med anekdoter...

Om Till Exempel En kille berättar om när han fastnade på en flygplats, då tänker jag:

Flyg +försening.

Tänka, tänka, tänka.

Högst på resultatlistan: Journalistteam klev av plan i fel afrikanska land.

Näst högst: Jennie missade planet med ett dygn.

AH. Jag klickar på den.

Jag var på väg hem från Bangkok. När jag visade min flygbiljett för en tjej som sålde flygbussbiljetter på backpackerstråket möttes jag av frågan: "Have you confirmed your ticket?"

Jag skakade på huvudet. Nä. Nä. Jag hade inte haft en tanke på att confirma någon ticket.

"I think this plane already left, you should talk to your travel agency".

Jag var rätt svettig när jag ringde till Ticket hemma i Sverige. De kunde de inte ens hitta min resa. Kunde det vara så att jag hade tänkt fel med datumen?

När jag i nåt slags läge mellan sömn och vakenhet passerade Bangkoks myller insåg jag nog att jag hade tänkt – just det – fel.

I Thai Airways desk tvärstannade tveksamheten. "You are one day late".

Då blev hela jag till en gråtscen på min sida glasrutan. Sen var det bara att hala fram Visakortet. Det drogs 1 500 kronor på, vad jag brukar kalla, klumphetskontot.

Och för er som undrar. När ett plan går 01.00 en lördag så är det egentligen din fredag.

När jag väl landat hemma hos mamma kom jag knappt ur sängen på tre dagar. Jetlag? Ångest? Nä. Salmonella, sa doktorn.

Jag tog mig förstås tillbaka. Det gör jag alltid, det har jag ju lärt mig att jag gör.

När jag känner mig tveksam lutar jag mig tillbaka på Bobbans följande ord, som nått mina öron via såväl högtalare och trubadurmunnar på de mest lämpliga tillfällen. När jag inte vetat hur jag ska komma vidare i Sydostasien, när jag inte nån aning om hur vi skulle göra ett bra journalistjobb i Benin, i Möllanvardan:

Singing don't worry...

För ett tag sen träffade jag en gammal basketkompis på en fest, och så berättade jag att jag skulle hålla det här talet.

Nan ba, "jaha, varför då? varför ska DU hålla det?"

"Ja" sa jag, "inte vet jag".

"Ska du va nåt exempel på en lyckad sandaelev? Det finns ju de som tagit SM-guld, och varit proffs."

"Jaha", sa jag. "Kul för dem då". "Är de mer lyckade då, menar du? "

"Nä, men asså. "

Vi kom inte vidare, jag lät honom skratta.

Diskussionen har dock fortsatt, i mig, och med vänner i min vardag. För tillsammans med dem känner jag lyckad. Vad man nu ska lägga in i det begreppet. För mig är det inte nödvändigtvis samma sak att va lyckad och lycklig.

Livet är ingen tävling, killar och tjejer, det finns aldrig bara en vinnare. Du vinner på ditt sätt, det gäller att ta vara på din dröm, dina möjligheter. Säg ja till det du vill, och nej även om det är svårt ibland. Lyckas du dessutom göra andra lyckliga, dina närmaste – eller kanske några helt andra? – då kan du med gott samvete kalla dig lyckad.

Du är inte alltid stark. Ibland är du. Ta hand om de stunderna. Briljera, lagra de starka känslorna.

Och tänk på att när man är stark måste man också vara snäll! Både mot sig själv och andra. Världen behöver starka människor. Var generös mot de som behöver de mest, hjälp till med både hjärna och hjärta. Slösa med påhittiga komplimanger.

Beröm, hylla, jubla!

(JUBEL!?)

Helt rätt! Använd din röst. Sjung! Rösta! Säg vad du tycker, ta plats i verkligheten. Bli arg på de som förtjänar det!

Använd din kropp, på alla sätt du kan komma på. Lek. Dansa. Älska. Men var rädd om den också. Var rädd om dina knän, din mage, din skalle.

Och hörni. Planera inte för mycket, det blir nämligen sällan som man har tänkt sig. Men det blir ganska bra ändå. Skratta åt dig själv. Ta en paus. Ta många, ta långa. Du behöver inte vara klar när du är 22! Du behöver inte va tvåbarnsmorsa när du är 31!

Gör det bästa av situationen! Le åt livet! (två av mina favorit från filofaxtiden som är still going strong)

Och vet ni, ibland gör man rätt, ibland gör man fel. Lev med det!

Livet är inte allvarligare än vad vi gör det till. Det vet såväl jag, som Malin i Farsta och min höggravida, nygifta bästa vän i Malmö. Men vi behöver alla påminnas ibland. Ibland är inte ens jag så klok som jag gärna framställer mig som. Det är därför jag håller hårt i mina goa vänner från Sandatiden.

Idag är det er sista dag här, på Sanda.

Framtiden ligger för era fötter. Men vet ni va, nån slags framtid börjar i morgon. Alltid. Nu är nu. Lev där! Le där! Jubla där!